

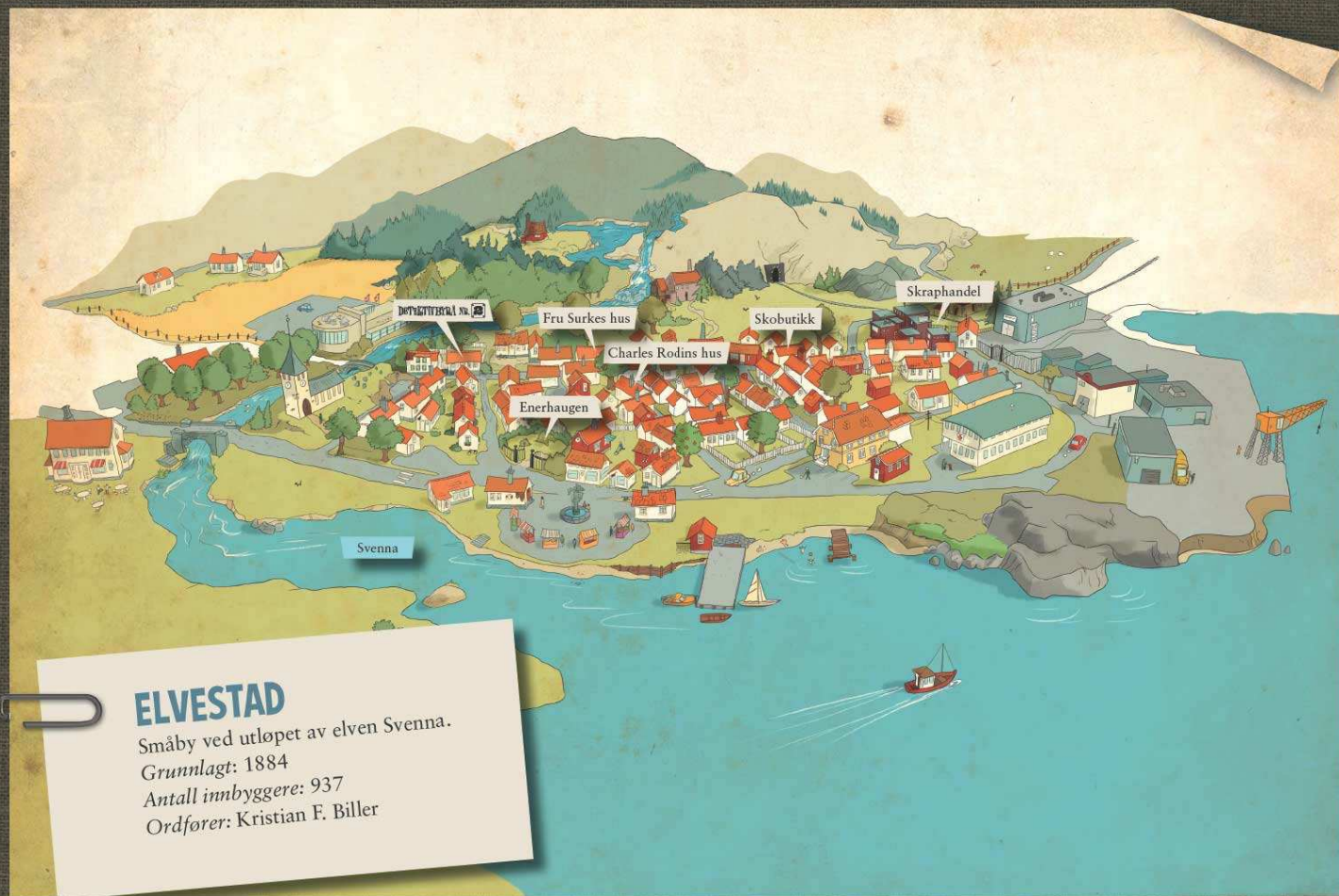
JØRN LIER HORST
HANS JØRGEN SANDNES

OPERASJON BRONSEPLASS

DETEKTIVBYRÅ NR. **2**

GYLDENDAL

ELVESTAD

Småby ved utløpet av elven Svenna.

Grunnlagt: 1884

Antall innbyggere: 937

Ordfører: Kristian F. Biller

Detektivbyrå nr. 2

Jørn Lier Horst og
Hans Jørgen Sandnes

Operasjon
Bronseplass

GYLDENDAL

I samme serie

r g t u l p V t g p u m
r g t u l p O t m g o p
r g t u l p U r p g i p i
r g t u l p R u m g r k l g
r g t u l p U ∞ g t
r g t u l p k p m u v

TIRIL

- antakelig den tøffeste jenta i Elvestad. Våger der andre nøler. Oppfinnsom og sporty, med god peil på data.

OLIVER

- toppsmart detektiv. Ser det ingen andre ser. Matglad og dypttenkende. Teknisk anlagt. Snarrådig og eventyrlysten.

ÅTTO

- ekte sporhund, med nese for mysterier.

FRU SURKE

- styremedlem i Elvestad Historiske Forening. Er alltid sur og har alltid noe å klage på.

BERNHARD KNARK

- driver Elvestads skraphandel og bilopphuggeri. Kjøper alt av jern og metall.

CHARLES RODIN

- tipptippoldebarnet etter en av Elvestads aller første innbyggere.

VIVI GROSSUM

- flink journalist, men ikke fullt så god fotograf. Skriver om små og store hendelser for Elvestad Blad.

JENS P. DAHL

- innehaver av Elvestads eneste skobutikk. Står på god fot med alle.

SE!

«Se!» ropte fru Surke og pekte med stokken. «Se!»

Menneskene som hadde samlet seg i parken, kikket i den retningen hun pekte. Tiril og Oliver trengte seg fram for å se bedre.

«Se!» sa fru Surke enda en gang. Den gamle damen var så sint at både stemmen og stokken hennes dirret.

Tiril satte hånden til panna for å skygge for solen slik at hun så bedre, men klarte likevel ikke se hva fru Surke pekte på.

En bil fra Parkvesenet kom kjørende på gangstien. Den stanset, og en mann med tykk bart, kjeledress og store gummistøvler steg ut.

«Ja, det var på tide,» sa fru Surke. Hun snurpet sammen munnen til et surt, lite hull og slo stokken i bakken så det støvet.

Tiril trakk Åtto inntil seg for å slippe mannen fram. Flere andre som gikk tur i parken, stoppet opp for å se hva som foregikk.

«Ja, men, ser dere ikke?» stønnet fru Surke.

«Jeg ser ingenting, jeg,» sa mannen fra Parkvesenet.

«Ikke jeg heller,» innrømmet en av de andre tilskuerne. Flere andre mumlet det samme.

Fru Surke løftet stokken sin igjen. Denne gangen klarte hun ikke si noe, viftet bare med stokken i luften. I den retningen hun pekte var det ingenting. Det sto en einerbusk der, full av bær, og lenger bak lå huset til onkel Fred. På pipa hans satt en måke, men det var neppe den hun pekte på.

«Jeg tror det er det som er poenget,» sa Oliver. «At det ikke er noen ting der.»

Parkmannen rynket panna.

«Hva mener du?»

Tiril stilte seg ved siden av Oliver sammen med Åtto.

«Gutten er borte,» sa hun.

Parkmannen kikket først på henne og deretter mot stedet fru Surke pekte ut.

«Ja, så sannelig,» sa han og klødde seg i bakhodet. «Gutten er borte.»

Det gikk et sus gjennom flokken som sto i en halvsirkel rundt fru Surke da det gikk opp for dem hva som hadde hendt.

«Men ... men ... han kan jo ikke bare forsvinne,» var det en som sa.

«Han er stjålet!» ropte en annen.

«Det er jo det jeg har forsøkt å fortelle dere hele tiden,» sa fru Surke med den skjelvende stemmen sin. «Noen har tatt den lille gutten. De har tatt Hugo Rodin!»

Tiril og Oliver kikket på hverandre og nikket.

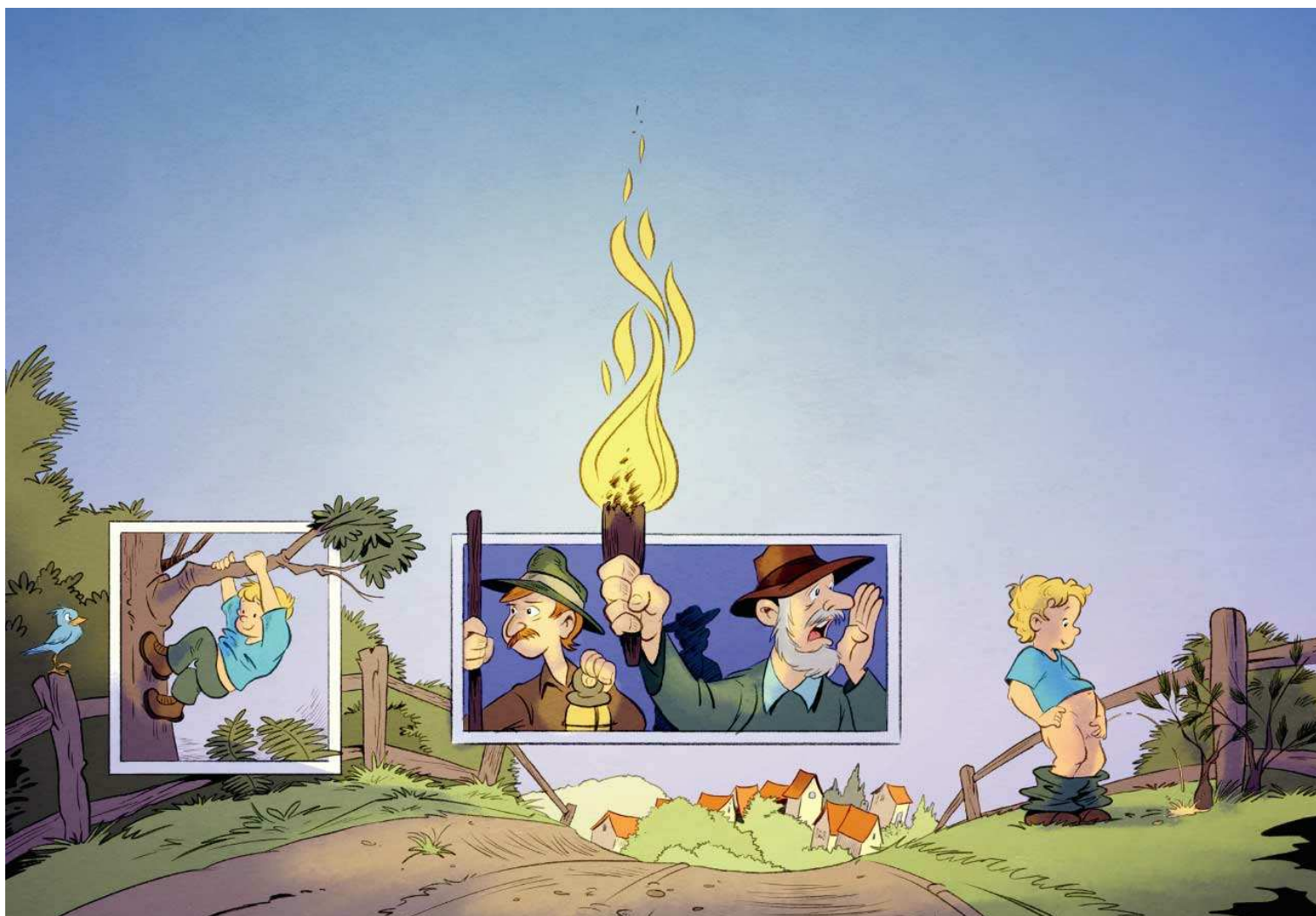
Dette var en sak for Detektivbyrå nr. 2.

HUGO RODIN

Hugo Rodin hadde stått på samme sted i over hundre år. Tiril og Oliver hadde lært om ham på skolen. Han var 94 centimeter høy og veide 46,7 kilo. Det var selvsagt ikke en ekte gutt, men en bronsestatue laget i 1896 av faren hans, den kjente billedhuggeren Albert Rodin.

Statuen ble bare kalt Hugo, og det var historien om hvordan statuen var blitt til, som hadde gjort den berømt. På slutten av 1800-tallet flyttet den franske billedhuggeren Albert Rodin til Elvestad sammen med sin kone og fireåringen Hugo. Elvestad så helt annerledes ut den gangen. Det var ikke så